

Lus

Vore forfædre har forbudt kvinder, der nylig har født, at nævne lusen ved navn og beklage sig, når den volder kløe.

Der var engang en barselkvinde, som var så forfærdelig plaget af lus på sin skulder.

»Det er dog mærkeligt,« sagde hun, »at så små, tandløse dyr kan bide så hårdt!« Men da hun skottede hen til skulderen, så hun et frygteligt gab med store tænder. Se, det var lusen, som vred over hendes tale havde taget sig et uhyres skikkelse på,

Kvinden blev så forskrækket, at hun døde.

Efter denne tildragelse forbød man barselkvinde at nævne lus ved navn.

Dette hændte i vore forfædres tid - i de tider, da en ubesindig mennesketunge kunne skabe uhyrer, der voldte store ulykker.

Ellers er lusene bange for menneskene; det viser følgende sagn:

Engang gav to lus sig til at tale sammen.

»Giv mig mine vanter, der hænger på husstolpen!« sagde manden. De boede i et renskind, og det var hårene, som manden kaldte for stolper.

»Åh nej, bliv hellere hjemme hos mig!« sagde konen; »menneskene dræber dig.«

»Vær ikke urolig,« svarede manden, »jeg må jo dog også have noget at spise. Det eneste, jeg er bange for, er, at to isfjelde skal falde ned over mig og knuse mig; så vil jeg aldrig komme igen. Men det sker så sjældent.« Lusen kaldte menneskenes negle for isfjelde.

»Bliver jeg bare spist,« fortsatte den, »så kommer jeg jo ud igen gennem rumpen, og så skal du ikke

være ængstelig for mig; jeg bliver blot skoldet lidt rød af at gå gennem menneskets mave.«

Så blev konen beroliget og gav ham hans vanter.

»Åh, jeg skal udsøge mig en lækker armhule!« sagde lusen og forsvandt.

Den blev meget længe borte, og da den kom hjem igen, var den rød over hele kroppen. Denne historie har Avovang oplevet, da han på sin sjælevandring var lus. Fra ham kender vi alle dyrs liv.